

TRÊN ĐỈNH CÔ ĐƠN.

Vi Vân.

*Thời gian xin ngược về quá khứ
Cho mắt em xanh vẹn ước thề
Để áo anh thơm mùi khói trận
Để còn đẹp mãi chuyện đam mê.*

Chiếc trực thăng quân sự Hoa Kỳ đáp xuống phi trường Liên Khương (Kiến Hòa) vào một buổi trưa ngập tràn nắng ấm. Cùng trên chuyến bay có vài quân nhân Mỹ, một anh lính Việt Nam và tôi, cô gái nhỏ lạc loài, bỡ ngỡ giữa những màu áo hoa rừng. Do một sự gở gắm đặc biệt mà tôi được đi trên chuyến bay này.

Hình ảnh một tỉnh lỵ xa lạ hiện ra trước mắt tôi dưới màu nắng vàng rực rỡ, cánh đồng lúa xanh mướt mà tươi mát bao bọc quanh phi trường, xa xa loáng thoáng những cánh rừng dừa cao ngất ngưỡng, ngã nghiêng theo chiều gió lộng. Tôi nghe lòng băng khuâng xúc cảm, thương cho một quê hương trù phú hoa màu bị đắm chìm trong khói lửa.

Cùng bước xuống phi trường với tôi là anh lính mang huy hiệu SĐ7BB, anh lịch sự giúp tôi mang chiếc va li của tôi bước xuống, thấy tôi ngơ ngác nhìn quanh tìm công ra, anh như hiểu ý nên khẽ nói:

- Công ra đằng kia kia cô, cô đi theo tôi.

Nói xong, một tay anh xách ba lô, một tay

anh xách giùm chiếc va li của tôi rồi bước đi. Tôi đành bước theo anh. Ra khỏi cổng phi trường anh dừng lại và...

- Cô đi về đâu vậy? Đường nào?

Tôi lúng túng:

- Tôi không biết đường vì lần đầu tiên tôi đến đây. Tôi tìm nhà người bạn của anh tôi.

Tôi mở bóp lấy địa chỉ của anh chị Trường là bạn của anh tôi đưa cho anh xem. Anh nhìn địa chỉ rồi cười:

- Chỗ này tôi biết, đường này ngay bờ hồ gần Bộ Chỉ Huy của Trung Đoàn tôi đó, Trung Đoàn 10 Sư Đoàn 7, tôi cũng đến đó. Thôi để tôi kêu xe đi chung với cô sẵn tiện đưa cô đi luôn.

Tôi không biết làm sao hơn, nên đành nói:

- Thôi thì tôi nhờ anh vậy.

Anh kêu một chiếc xích lô máy (ở đây người ta gọi là xe lô). Lên xe ngồi đối diện với anh tôi mới thấy bảng tên trên áo anh là Minh, trên cổ áo có hai bông mai màu đen. Minh hỏi tôi:

- Cô ở đâu đến đây vậy? Sao đi có một mình?

- Tôi ở Cần Thơ. Tôi vừa được bổ nhiệm về dạy tại một trường trung học của tỉnh này.

- À! Thì ra là cô giáo, cô có nhận học trò không? Tôi tình nguyện học lớp của cô đó. À!

Xin lỗi, tôi quên hỏi tên cô, không lẽ cứ gọi là cô giáo hoài sao?

- Dạ, tôi tên là Thùy Dung.

- Còn tôi tên là Minh, Trần Quốc Minh. Hân hạnh được quen biết cô Dung hôm nay, có thể nói chúng ta cũng có duyên đây chứ!

Tôi không quan tâm đến lời nói của anh vì lòng tôi đang hoang mang, lo lắng nhiều thứ trước hoàn cảnh mới lạ sắp đến với tôi Minh tìm được nhà anh chị Trường. Anh chị tiếp đón tôi niềm nở và nói:

- Em cứ tự nhiên ở đây, chúng tôi đã dọn sẵn cho em một phòng rồi, cứ coi như người trong nhà vì chúng tôi thân với anh Hải của em lắm, anh ấy đã gửi gắm em cho chúng tôi rồi.

Tôi thật cảm động và thấy nhẹ hẫng người đi vì trút được sự lo lắng cả một ngày dài. Minh từ giã ra về có vẻ an tâm lắm.

Nhưng ngay chiều hôm ấy Minh bỗng trở lại, anh lái xe jeep nhà binh và xin phép chủ nhà chở tôi đi vòng phố chợ cho biết. Do sự trùng hợp ngẫu nhiên mà Minh bỗng trở thành bạn của tôi trong hoàn cảnh tôi bơ vơ, ngỡ ngàng nơi phương trời xa lạ.

Buổi chiều xuống thật chậm.Đâu đây đi đùng tiếng súng, thị trấn nhỏ đìu hiu, dân cư thưa thớt, dòng sông trước mặt thành phố lững lờ trôi. Những giọt nắng chiều rơi rớt trên mặt đường tạo thành những vệt vàng gãy vụn xen lẫn với những chiếc lá úa tàn của mùa thu. Tôi cảm thấy lạc loài, cô đơn, buồn muốn khóc vì lần đầu tiên xa nhà, xa gia đình, xa thành phố thân yêu với nhiều kỷ niệm.

Minh đưa tôi đến quán Hồng, một quán ăn nhỏ, nhưng trang trí âm cúng. Buổi cơm tối kéo dài khá lâu và dù mới quen biết, Minh đã tâm sự với tôi rất nhiều. Minh nói anh là dân ở đây, quê anh ở tận Hương Mỹ, xa lắm. Anh đã sống qua những ngày tháng êm đềm vui vẻ của tuổi thơ trên mảnh đất quê cha. Sau đó gia đình đã gửi Minh lên tỉnh học, ở nhà người cô, ông

bà này không có con nên nhận Minh làm con nuôi. Gia đình Minh tuy ở quê nhưng khá giả, vườn đất mênh mông, trù phú. Minh nói lâu lắm rồi Minh không về quê vì nơi này không được an ninh. Minh có ý muốn chở tôi đến nhà cô Minh, nơi Minh đang ở, nhưng tôi nói:

- Không tiện đâu anh, Dung với anh mới quen nhau, sơ giao thôi mà. Nếu sau này thân hơn thì Dung sẽ đến thăm cô dưỡng anh sau.

Minh cười rồi đưa tôi về.

Xa xa trên nền trời cao những ánh hỏa châu đang bùng lên trong đêm tối. Những tiếng gầm thét của chiếc chiến đấu cơ từ đâu vọng lại làm tôi chột rùng mình, lo lắng. Minh lắm bảm:

- Lại đánh nhau nữa rồi.

Hôm sau tôi đến trường trình diện và được ông Hiệu Trưởng sắp xếp thời khóa biểu và cho tôi nhận lớp vào ngày sau đó. Trong thời gian này tôi làm quen với vài cô giáo, họ cũng từ xa tới đây dạy, họ mượn một căn nhà ở chung với nhau rất vui, họ có ý mời tôi nhập bọn. Thật còn gì vui bằng, tôi nhận lời ngay.

Khi tôi từ giã, anh chị Trường có vẻ không vui, nhưng cũng không biết làm gì hơn. Sau vài tuần lễ, tôi đã quen hầu hết các bạn đồng nghiệp cả nam lẫn nữ và quen cả đám học trò dễ thương của tôi.

Tôi đảm nhiệm hai lớp đệ nhị cấp. Học trò gái trai gì cũng lớn cả mà cô giáo thì không cao lớn hơn học trò nên khi đi dạy tôi phải mặc những chiếc áo dài màu thật đậm hoặc có bông tạt to để thấy mình già dặn hơn và để cho học trò “nể” mình một tí.

Có một chuyện buồn cười xảy ra. Một anh giáo sư trẻ mới tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm vừa chuyển tới sau tôi ít lâu, tôi đã thấy anh ta và biết anh tên Hiệp khi anh tiếp chuyện với ông Hiệu Trưởng. Ngày đó tôi mặc áo dài lụa ngà trông giống như chiếc áo dài màu trắng cũ của nữ sinh, trong lúc tôi đang loay hoay với cuốn sách trên bàn thì anh ta bước vào lớp và

hỏi tôi:

- Em à, cô giáo đâu rồi? Tôi muốn gặp cô Dung.

Tôi quay lại nhìn anh ta, chưa kịp trả lời, thì anh ta lại hỏi tiếp:

- Cô giáo em đâu rồi? Cô ấy chưa vào lớp à? Sao thế thế?

Tôi mỉm cười:

- Anh tìm tôi có việc gì vậy anh Hiệp?

Hiệp ngẩn người ra:

- Thì ra là cô Dung. Trời ơi! Cô còn trẻ quá, tôi tưởng ...

- Trẻ gì anh, hai mươi mấy tuổi rồi, nhỏ con thì đúng hơn.

Anh ta cười:

- Xin lỗi Dung nhé!

- Không sao đâu anh. À, anh tìm tôi có việc gì vậy?

- Tôi quên đem theo cuốn sách, tôi dạy cùng môn với cô nhưng lớp khác, sau khi cô xuống lớp thì cho tôi mượn nhé.

- Dạ được, tôi sẽ đưa cho anh.

- Phiền cô quá.

Rồi anh ta bỏ đi. Cả lớp học trò tôi cười ầm lên:

- Cô giống cô bé 17 tuổi quá, cô ơi!

Tôi bắt đầu yêu cuộc sống mới, mến những em học trò không thua mình bao nhiêu tuổi nhưng vẫn một mực kính trọng mình. Những ngày cuối tuần các em thường mời thầy cô đến nhà chơi, đi vườn hái trái cây, ở đây có rất nhiều trái măng cầu, chôm chôm, mít, mận... còn dứa thì muốn ăn bao nhiêu tùy thích. Ở đây có những cánh rừng dứa bạt ngàn, vì thế tỉnh Kiến Hoà này còn được gọi là “xứ dứa”. Đặc sản của xứ này là dứa nên món ăn gì cũng có nước dứa

Nhưng rồi cuộc sống hồn nhiên của cô giáo trẻ như tôi đã bị xáo trộn bởi hình bóng một người, đó là Minh. Anh chàng này sau mỗi lần hành quân trở về lại đến tìm tôi rất thân tình, rất tha thiết, rất quyến luyến.

Lần này Minh tỏ thật rằng chàng đã yêu tôi từ lâu và Minh đang chờ sự đáp lại của tôi.

Sau những lần gặp gỡ, sau những giây phút tâm tình Minh lại ra lăn vào cơn xoáy của cuộc chiến. Ở thành phố này sự hiện diện của chiến tranh thật rõ rệt. Từ âm thanh của những chiếc trực thăng tải thương về, từ những tiếng đại bác bắn đi, từ những tiếng pháo kích của địch quân vọng lại, hòa châu từng đêm soi sáng trên vùng trời chiến trận.

Tôi bỗng lo sợ cho Minh, sợ một ngày nào đó không còn thấy Minh về tìm tôi nữa. Tôi cầu xin cho chàng được bình yên. Thời gian cũng gần một năm rồi kể từ ngày tôi và Minh quen biết nhau. Một năm, khoảng thời gian không ngắn cũng không dài, vừa đủ để tôi tìm hiểu được lòng tôi.

Tôi đã bị thu hút vào sự nhiệt tình, đam mê của Minh, tôi đã thật sự ngã gục trước chân tình của Minh, tôi đã hiểu được lòng mình, từ lúc nào em cũng đã yêu anh mất rồi Minh ơi!

Một hôm sau khi hết giờ dạy, tôi cùng các bạn đang ngồi ở phòng giải lao thì chú lao công của trường đến nói với tôi:

- Cô Dung ơi, có người kiếm cô, đang ngồi đợi ở phòng khách đó.

Vừa bước vào phòng khách tôi thật ngỡ ngàng, một anh lính quần áo đầy bụi đất, mặt mũi đen thui, râu tóc lởm chởm. Thấy tôi anh mừng rỡ, cười tươi:

- Dung, anh mới về tới.

Tôi nhìn anh đăm đăm, vừa thương cảm vừa xót xa cho người yêu, chưa kịp nói gì, Minh như chợt nhớ ra và nói:

- Anh khó coi quá phải không em? Cả tháng nay anh đi hành quân liên miên, đánh đấm toi bời, còn mạng về gặp em là may mắn rồi. Anh nhớ em quá, muốn gặp em ngay mà quên rằng giờ này mình là “người rừng” rất khó coi.

Tôi vội nói:

- Không đâu anh, nhìn anh em quá cảm

động, không nói được lời nào chớ không phải vì anh khó coi đâu. Anh chờ em, em đã hết giờ rồi, em sẽ về với anh.

Rồi tôi theo chàng ra xe. Ngồi trên xe, khi không còn thấy bóng dáng học trò nào tôi nắm tay chàng và nói:

- Em thương anh quá! Nhìn anh thế này em đã hiểu được thế nào là cái khổ cực của người lính tác chiến, vẻ xấu đẹp bên ngoài không ảnh hưởng gì đến tình yêu trong lòng em dành cho anh đâu.

Minh cười, đưa bàn tay chai cứng vuốt má tôi rồi từ từ cho xe chạy đi. Tôi thấy thương làm sao người lính phong sương này, tôi thấy anh rất oai hùng, rất cao quý, anh đã dâng hiến trọn tuổi đời mười cho non sông, tổ quốc.

Minh lái xe chạy dọc theo bờ sông Cái Cối. Buổi trưa im vắng, gió từ dòng sông thổi về mát dịu, những đám mây trắng bồng bênh trôi nổi giữa khung trời xanh thăm thẳm gợi trong tôi một cảm giác rất bình yên, rất êm ả, dù trong hoàn cảnh đất nước đang nghiêng ngửa điêu linh vì khói lửa đạn bom.

Tôi liếc nhìn sang Minh, sự trầm ngâm chững chạc trên gương mặt phong trần của anh khiến tôi càng kính mến anh hơn. Tôi thầm so sánh Minh với anh Hiệp trắng trẻo, thư sinh kia, lúc nào cũng cầm cuốn sách trong tay và cặp kiếng cận thị trí thức. Hiệp đeo đuổi tôi nhưng tôi đã tỏ rõ ranh giới với anh ta, chỉ là bạn bè thôi, có lẽ tại số tôi là phải yêu lính và là vợ lính thôi.

Lần này trở về Minh nói với tôi là sẽ đưa gia đình chàng đến nhà tôi để cầu hôn. Minh nói chàng rất sợ mất tôi, muốn tôi là vợ của chàng để được cùng chung sống bên nhau. Minh chọn tôi:

- Anh “ghen” với mấy ông giáo sư trong trường em rồi đó. Họ toàn đẹp trai không hà, có ngày anh mất em luôn.

Mùa Hè năm đó, cô dưỡng của Minh đến

nhà tôi cầu hôn. Cô dưỡng Minh đứng ra chủ hôn cho Minh vì ba má chàng già yếu và không đi xa được. Với phong thái cô dưỡng của Minh và vì thời buổi loạn lạc, khó khăn, đường xá xa xôi nên gia đình tôi chấp nhận.

Năm sau đám cưới của chúng tôi được tổ chức vào cuối mùa Hè. Chúng tôi không đi đâu để hưởng tuần trăng mật như những cặp vợ chồng mới cưới khác, sau đám cưới Minh ở nhà với tôi một tuần lễ rồi lại ra đi.

Có lần Minh ôm tôi trong lòng, chàng nhìn tôi xót xa như có tâm sự gì u ất. Minh hôn tôi thật nhiều và nói:

- Dung ơi! Anh yêu em nhiều lắm, nếu mất em cuộc đời anh không còn gì nữa cả. Trước đây anh lặn mình vào lửa đạn, không sợ nguy hiểm, chấp nhận sống chết, nhưng bây giờ anh muốn được sống bên em trọn đời, trọn kiếp, anh không muốn chết, anh sợ mất em, sợ xa em...

- Anh nói gì lạ vậy? Em đã thuộc về anh rồi mà, làm sao mất em được? Anh không được nói tới chữ chết đó nghe.

Minh hỏi tôi:

- Dung à, nếu như anh đã làm một việc gì có lỗi với em, em có tha thứ cho anh không?

- Nếu anh biết việc đó có lỗi với em thì anh đừng là m, còn nếu đã lỡ xảy ra rồi thì em tha thứ cho anh tất cả. Chuyện quá khứ em không phiền trách, nhưng từ bây giờ về sau em mong anh đừng làm gì cho em buồn nghe anh.

- Không, không bao giờ có chuyện đó đâu em.

Sau đám cưới, tôi trở lại Kiến Hòa, tôi từ giã bạn bè dọn về ở với cô của Minh, vào ở gia đình bên nhà chồng. Cô của Minh rất thương tôi, nhưng tôi vẫn chưa được gặp mặt ba mẹ ruột của Minh. Minh hứa kỳ phép tới sẽ đưa tôi về quê thăm ba mẹ.

Những ngày sống đời chinh phụ đôi với tôi sao lê thê quá. Từng đêm nhìn những ánh hoả châu soi sáng trên vùng trời chiến trận, nghe tiếng súng vọng về mà xót xa thương nhớ

người ngoài chân mây đầu gió, và cứ thế, tôi sống bằng những ngày dài chờ đợi lo âu. Tôi cầu nguyện cho chàng bình yên trong khói lửa, cho tình yêu chúng tôi trọn vẹn muôn đời, cho quê hương một ngày ngưng thôi chinh chiến.

Có một ngày khi tôi từ trường về thì cô của Minh cho biết có ba mẹ Minh từ dưới quê lên chơi. Tôi vào nhà chào ông bà, ba mẹ Minh trông thật nho giảo, cổ kính và nghiêm khắc.

Mẹ Minh nhìn tôi từ đầu đến chân, nắm lấy tay tôi và nói:

- Con dâu của tôi đây hả? Con bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ, con 24 tuổi.

Bà cụ buồn buồn nói:

- Thằng Minh thì đã 27 tuổi. Tội nghiệp nó không có một ngày vui, cũng tại mẹ cả. Bây giờ thì chắc nó đã được vui rồi, nhưng còn một người...

Bà cụ không nói tiếp mà mắt rướm lệ.

Tôi ngơ ngác chẳng hiểu bà muốn nói gì.

Cô của Minh xen vào:

- Thôi con vào thay quần áo, rửa mặt đi Dung. Chị à, chuyện đó để từ từ nói lại với con sau, bây giờ ăn cơm trước đã.

Sau bữa cơm, mẹ Minh kêu tôi ra phòng khách và nói:

- Dung, con hãy bình tĩnh mà nghe một sự việc, mẹ biết sẽ làm con đau lòng lắm. Minh nó đã có vợ và một đứa con 2 tuổi rồi.

- Trời ơi! Mẹ nói gì? Anh Minh... Tôi nghe như trời long đất lở, tai tôi lùm bùm, mắt tôi muốn nổ tung ra. Tôi ôm đầu đau đớn.

Cô của Minh bước tới ôm tôi vào lòng và vuốt nhẹ lưng tôi:

- Minh nó thương con nhiều lắm, nó nói nếu không có con nó chết mất nên đã dặn cô đừng nói ra chuyện này, để tìm dịp nào nó sẽ cho con biết.

Mẹ Minh chậm rãi tiếp lời của cô Minh:

- Con hãy nghe mẹ nói đây. Ngày trước ba

mẹ có nhận lời gởi gắm đứa con gái của một người bạn trước khi bà ấy sắp qua đời. Ba mẹ nói dối với Minh là đã hứa hôn cho hai đứa từ lúc ở còn trong bụng mẹ. Minh phản đối chuyện đó, không thể nào có chuyện ép uống hôn nhân con cái trong thời buổi này được. Nhưng ba mẹ vẫn cố chấp và độc đoán nên đã sắp xếp, chuẩn bị sẵn sàng đám cưới và gọi Minh phải về gấp với lý do là mẹ bệnh nặng, hấp hối.

Vì hiếu thảo Minh đã về thăm mẹ. Khi biết sự việc như vậy Minh giận dữ bỏ đi ngay, mẹ cố giữ nó lại vì đã hết xe trở về tỉnh. Đêm đó mẹ nhờ mấy anh em họ của nó ép nó uống rượu thật say rồi đẩy nó vào phòng tân hôn.

Sau cái đêm nghiệt ngã đó Minh đã bỏ đi không một tiếng giã từ. Còn con Thắm (tên vợ nó) sau đó biết mình đã có thai nhưng nó cũng biết Minh chẳng yêu thương gì nó nên cũng an phận sống với ba mẹ chồng. Có lẽ vì cực nhọc và phiền muộn nên sinh con sớm hai tháng, nhưng đứa bé cũng được chăm sóc và lớn khôn khỏe mạnh, ba mẹ đặt tên nó là bé Mẫn.

Mẹ Minh ngừng kể và nhìn tôi:

- Sự việc là như vậy đó, tất cả là do mẹ, Minh nó không chấp nhận Thắm, chưa từng yêu thương gì con Thắm cả, bây giờ nó đã quyết định cuộc đời nó, nó chọn con, thương con, vậy con hãy tha thứ và thương yêu nó. Còn con Thắm, mẹ nhận nó là con gái, bé Mẫn là cháu ngoại của mẹ.... Hôm nay, sở dĩ mẹ nói ra điều này vì mẹ biết Minh sẽ đau khổ, ngượng ngùng khi nói ra sự thật với con, thì để mẹ nói một lần cho tỏ rõ.

Trời ơi! Tôi phải làm sao đây? Thật bất ngờ và đau đớn quá đối với tôi! Tôi giận anh, tôi oán anh, tôi hờn anh. Tại sao anh không nói sự thật cho tôi biết từ lúc đầu, lúc chúng ta chưa làm lễ cưới?

Tôi vụt đứng dậy, chạy vào phòng đóng cửa

lại và nằm vật xuống giường, rã rời, thần thờ. Tôi không còn khóc được nữa, tôi ngơ ngáo, tôi trân tráo nhìn bốn bức tường vôi trắng.

Có tiếng mẹ Minh kêu tôi, tôi không trả lời, im lặng. Giọng cô của Minh khẽ nói:

- Không sao đâu, chị về đi, để con được yên tĩnh đôi chút, nó bị xúc nặng quá.

Tôi nằm rũ ra đó, mệt mỏi, chán chường, lằng lằng, mê mê... và tôi thiếp đi trong buổi chiều trời chưa nhạt nắng.

Tôi ngã bệnh mấy ngày sau đó. Cô của Minh chăm sóc và đòi đưa tôi đi bác sĩ, tôi nói:

- Bác sĩ không trị được bệnh của con đâu, nó là tâm bệnh mà, con chẳng biết rồi mình sẽ ra sao nữa cô ơi!

Cô của Minh chợt nhớ ra điều gì:

-À, cô quên mất tâm bệnh phải chữa đúng thuốc mới khỏi chứ. Nhưng bây giờ con hãy ráng ăn một chút gì rồi uống một viên thuốc an thần ngủ một giấc cho khỏe nhé.

Đúng rồi, tôi chợt nhớ tới lọ thuốc ngủ mà bác sĩ đã cho tôi vài tháng trước khi tôi khó ngủ vì thương nhớ và lo lắng cho chồng ngoài mịt mù muôn dặm. Viên thuốc thật sự đã giúp tôi quên được những ray rứt, đốn đau cấu xé con tim. Tôi chìm vào mênh mông, tôi thấy mình bay thênh thang giữa vùng mây trời trắng xoá.

Tôi mơ màng nghe như có tiếng ai gọi tên mình và cảm thấy một hơi thở ấm áp đang phả xuống mặt tôi. Hình ảnh trước mắt nhạt nhòa không nhận rõ nhưng tiếng nói dẫu yêu, ngọt ngào làm tôi tỉnh hẳn:

- Dung, em tỉnh rồi à? Anh về đây, sao lại tự hành hạ mình như vậy em?

- Ồ, anh đã về, tôi oà khóc.

Minh đỡ tôi ngồi dậy, chàng ôm tôi vào lòng và hôn lên mắt, lên môi tôi tha thiết.

- Anh đã biết cả rồi. Mẹ anh đã nói tất cả với em rồi phải không? Không có chuyện gì đâu em, anh vẫn là của em trọn vẹn và chỉ của

một mình em thôi. Em là người vợ chánh thức, người vợ hợp pháp của anh vì chúng ta có hôn thú hẳn hoi. Mẹ anh đã nói ra sự thật theo bà nghĩ, nhưng sự thật không phải như vậy đâu, sự thật đó chỉ có anh và cô Thẩm biết mà thôi. Bây giờ có lẽ đến lúc anh phải nói rõ cho mọi người biết, anh không thể vì người khác mà tự huỷ hoại danh dự mình, làm đau khổ em và làm tương lai con chúng ta sau này bị thua thiệt.

Em nghe anh kể đây:

- Ngày đó khi về đến nhà, biết ba mẹ anh đã gán và ép anh làm chú rể anh đã giận dữ, uất ức định bỏ đi liền nhưng vì trời tối không còn xe trở về tỉnh. Họ ép anh uống rượu nhiều cốc để anh say và đẩy anh vào phòng tân hôn. Thật sự anh đâu có say, dù anh uống khá nhiều. Anh định vào phòng sẽ nói rõ cho cô ta biết là anh không thể vì ba mẹ anh mà chấp nhận cô ta được. Khi anh vừa vào phòng thì cô ấy chạy lại quỳ dưới chân anh, khóc nức nở. Anh giận dữ:

- Cô định làm cái trò quỷ gì đây?

Cô ta khẩn thiết:

- Em biết anh không thể nào chịu cưới một cô gái quê mùa, ít học như em. Nhưng em xin anh cho em được ở lại trong gia đình anh như con sen, con ở gì cũng được, trên danh nghĩa em là vợ anh. Em đã có thai hơn hai tháng, hẳn ta đã bỏ lòng trốn đi khi biết em đã mang thai. Má em đang đau nặng, nếu biết chuyện này má em sẽ chết ngay nên em xin anh giữ kín giùm em, anh đối xử với em ra sao cũng được. Sau khi má em mất em sẽ tự động nói cho mọi người biết chuyện này.

Anh ngỡ ngàng, chán chường nhìn cô ta đang khóc:

- Thôi, cô muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói với ba mẹ tôi, còn tôi, tôi sẽ không bao giờ về ngôi nhà này nữa. Tôi không cần biết chuyện gì hết và cũng không làm gì cho cô hết.

Anh nằm nghỉ ở cái ghế bô trong phòng tới 5 giờ sáng. Khi nghe tiếng xe anh thu xếp đồ đạc, nhìn lại căn nhà thân yêu lần cuối rồi lặng lẽ ra đi. Từ đó đến nay anh không trở về căn nhà đó nữa.

Tất cả sự việc là như vậy. Chồng của em không tội tệ đâu, vì danh dự ai mà anh phải hy sinh danh dự mình? Vì một cô gái không quen, không yêu thương.

Bây giờ anh đã có em, anh sẽ nói rõ với ba mẹ anh sự thật, nói cho ba mẹ anh biết rằng em mới thật sự là con dâu, con của chúng ta sau này mới thật là cháu nội của người.

Minh nhìn sâu vào mắt tôi và hỏi:

- Em đã yên tâm chưa, em có tin anh không?

Tôi gật đầu lia lịa:

- Em tin anh, em tin anh.

Trời ơi! Chồng của tôi thật là cao cả, độ lượng, khoan dung, nhân từ, chịu đựng bao tiếng thị phi, gièm pha của làng xóm để che chở cho một cô gái bất hạnh không thương yêu, bảo vệ danh giá cho cô ta để chính mình nhận lấy những tiếng xấu xa, khinh bạc. Em đã trách lầm anh rồi Minh ơi! Tôi càng thương chồng tôi nhiều hơn.

Con bệnh của tôi bỗng chạy đi mất nhường chỗ lại cho những giờ phút tràn ngập yêu thương của đôi vợ chồng son trẻ. Chúng tôi hầu như quên hết những gì đã xảy ra, đã nghe thấy. Tôi thấy an tâm, vững vàng trong vòng tay ấm áp, cứng rắn che chở của Minh.

Chúng tôi cùng đi chơi, đi dạo phố, cùng sống những ngày hạnh phúc bên nhau. Có những đêm cùng ngồi ngắm sao khuya, nhìn lên vòm trời xa xăm đếm xem có bao nhiêu vì tinh tú lẻ loi cô độc.

Có những ngày cùng nhìn mây trời trôi tản mạn, nhìn hoa lá xôn xao cọt đũa trong nắng ấm, nhìn lên đỉnh trời cao nghe tiếng gió lang thang qua từng hàng cây rồi phiêu du qua

khung trời mênh mông rộng. Một lần tựa lưng vào Minh, tôi bỗng cảm xúc cất tiếng hát nhỏ:

— Gió bay từ muôn phía tới đây ngập hồn anh, rồi tình lên chơi vui. Thuyền anh một lá ra khơi, về em phong kín như mây trời, đêm đêm ngồi chờ sáng mơ ai?

Mộng nữa cũng là không, ta quen nhau mùa Thu, ta thương nhau mùa Đông, ta yêu nhau mùa Xuân để rồi tàn theo mùa Xuân, người về lặng lẽ sao đành!

.....

Em ơi, có đâu ngờ đến rằng, có màu nào không phai như màu xanh ái ân...”

Minh chợt quay lại lấy tay bịt miệng tôi:

- Thôi, đừng hát nữa em. Anh không muốn nghe đâu, tình dang dở buồn lắm.

Tôi mỉm cười nắm lấy tay chàng:

- Sao anh tin dị đoan dữ vậy? Chúng ta vẫn bên nhau đây mà, không một mãnh lực nào chia cách được tình yêu của chúng ta đâu anh.

Minh ôm tôi vào lòng, giọng nói có chút nghẹn ngào:

- Phải, không một mãnh lực nào có thể chia rẽ được đôi ta nhưng cuộc đời chinh chiến của anh có những rủi ro bất chợt, làm sao biết được hờ em?!

Tôi đã biết điều đó nhưng cố khóa lấp niềm ưu tư của chàng bằng một cái hôn lên má chàng. Hạnh phúc thật đầy trong mắt trong môi tôi, trong mắt trong tim chàng, chúng tôi quấn quít nhau không rời nửa bước.

Rồi Minh lại ra đi, chiến trường dung ruổi, tráng sĩ ra đi để sầu vương lại trên đôi mắt buồn mong đợi của người vợ trẻ.

Lại một mùa Hè nữa sắp đến. Những đóa hoa phượng đỏ bắt đầu nở rộ bên sân trường, ve sầu cất tiếng ca vang cho mùa ly biệt. Ngoài những ngày tháng mong đợi chàng, tôi cũng cùng chia xẻ những nỗi vui buồn với các em học trò đáng mến. Tôi thường lang thang theo các em đi tìm hái những trái me chua, những

trái xoài xanh...

Mấy lúc gần đây tôi hay bị nhức đầu và buồn nôn, tôi đi bác sĩ mới biết là mình đã có thai gần ba tháng. Ôi! Tôi sắp làm mẹ rồi. Tôi sẽ có con, chắc nó dễ thương lắm. Nó sẽ giống ai nhỉ? Giống tôi hay giống Minh. Tôi sung sướng quá, chờ Minh về chuyến này tôi sẽ báo tin cho chàng biết, chắc Minh sẽ mừng lắm. Đó là kết quả tình yêu của chúng tôi, kết quả của những ngày tháng mặn nồng, mật ngọt. Minh sẽ đặt tên cho con là gì nhỉ? Minh phải lựa sẵn hai tên, một cho con gái, một cho con trai. Tôi miên man với niềm hạnh phúc đó để chờ đợi Minh về.

Nhưng một ngày kia trời đất bỗng tối mù, không gian tím thẫm khi hung tin bay về: chàng đã tử trận.

Tôi đã ngã xuống, thật sự không gượng dậy nổi. Đón đau nào cay xé lòng em, tang thương nào chập xuống đời người vợ trẻ, phũ phàng, chua xót, rã rời. Minh ơi, anh không thể bỏ em được, anh đã hứa sống bên em trọn đời trọn kiếp kia mà.

Tại sao chiến tranh nghiệt ngã, chiến tranh đã cướp đi người chồng yêu quý của tôi để tôi mang đau thương oằn oại thế này? Những kỷ niệm êm đềm, những ân tình sâu đậm cùng hình bóng anh sẽ còn vĩnh viễn trong em Minh ơi!

Tôi gào thét, tôi khóc than trong nỗi tức nghẹn, đắng cay nát lòng làm khung trời cũng ngập sâu giăng mây xám.

Tôi không biết rồi đây đời tôi sẽ ra sao, về đâu khi một thân cô lẻ, đơn độc trong cuộc hành trình dài đằng đẵng của một kiếp người bạc mệnh thiếu bạn đồng hành? Tôi như người đi trên đỉnh mù sương không tìm ra lối thoát, lòng ngực tôi sắp vỡ tung ra, hơi thở héo hắt, sinh lực cạn dần... Tôi cố níu kéo một hình bóng thân yêu đang từ từ bay xa tôi, một hình bóng muôn đời làm trái tim tôi rung cảm và không ngừng quay quắt nhớ nhung.

Em không thể nào sống nổi nếu không có anh Minh ơi! Em sẽ theo anh về bên kia thế giới, nơi đó có lẽ sẽ có trăng sao với nhiều hoa cỏ, mình sẽ bình yên đời đời trong giấc miên trường không đón đau, không thù hận. Tôi đã quyết định chết theo chàng, không màng gì tất cả.

Gia đình Minh lo đón quan tài chàng về, lo ma chay, chuẩn bị chôn cất. Tôi lặng lẽ thân thờ như một cái bóng. Tôi đã có sẵn một lọ thuốc ngủ, hôm đưa chàng ra mộ huyết tôi sẽ uống hết lọ thuốc và nhảy xuống huyết theo chàng. Lúc này tôi cảm thấy đầu óc mình trống không, chẳng còn buồn lo nghĩ ngợi gì nữa, rồi tôi sẽ được ở chung với chàng mãi mãi, vĩnh viễn.

Một ngày bi thảm trôi qua tôi chẳng màng gì việc ăn uống nên bụng tôi bỗng nhói đau, tôi đưa tay ôm bụng và chợt nhớ tới cái bào thai mới tượng hình. Trời ơi! Ngang trái, con ơi, tại sao con muốn ra đời vào lúc này?

Không, mẹ không thể nào giết con được, mẹ phải sống vì con. Minh ơi! Em đành lỗi hẹn với anh rồi, em phải sống để giữ giọt máu của anh, vì anh...

Lòng tôi giờ này như mưa bão, như sóng gào, như cuồng phong nổi dậy. Đau đón bóp nghẹt tim tôi, nhớ thương ào ạt tràn ngập hồn tôi, tôi chơi vơi, tôi hụt hẫng, tôi bẽ bàng, tôi tan nát... Minh ơi! Minh ơi! Ai chia xẻ với em nỗi đón đau này? Tôi ngất lịm đi với chiếc khăn tang buồn trên mái tóc.

Những ngày sau đó với tôi càng lê thê, cô đơn bi thiết. Tàn nhẫn phũ phàng hơn nữa là sau ngày Minh an giấc cô Thẩm kia lại tranh giành với tôi, cô ta không hiền lành như tôi nghĩ. Cô ta nói:

- Hồi anh Minh còn sống cô đã được tình yêu của anh ấy, bây giờ anh ấy mất rồi xin cô hãy trả anh ấy lại cho mẹ con tôi.

Tôi muốn nói cho ba mẹ của Minh biết rằng tôi mới thật là con dâu của họ, nhưng ai

sẽ tin lời tôi nói đây? Minh ơi! Bây giờ không còn anh, ai sẽ nói ra sự thật, ai sẽ bênh vực em? Em thua rồi, em thất bại rồi, bây giờ người ta muốn nói gì cũng được. Họ đang giành lấy ngôi mộ của anh đó, giành lấy xác chết của anh đó, đúng hơn họ đang muốn giành lấy gia tài của ba mẹ anh, nhưng ba mẹ anh nào biết.

Thôi, em không cần gì tất cả. Em có thể tự lo cho mình và nuôi con. Em biết trái tim anh vẫn thuộc về em, linh hồn anh vẫn thuộc về em, phải không anh? Như thế đủ rồi. Em sẽ về sống với gia đình em, sẽ sinh đứa con thân yêu của chúng ta, nó sẽ sống trong sự che chở và thâm tình của quê ngoại.

Giờ đây em cảm thấy mình quá cô đơn, cô đơn vì đã mất người chồng quý yêu mãi mãi, cô đơn vì bị cha mẹ chồng bỏ rơi ngay sau ngày anh nằm xuống. Ba mẹ anh và cô vợ hờ của anh đã đồng lõa nhau dìm em vào tận cùng đau khổ, đẩy em lên ngất ngưỡng thương đau, đưa em đến tận đỉnh mù xa đơn độc, để làm gì, em không hiểu nổi.

Nhưng thôi, quan tâm làm gì những chuyện tầm thường của thế nhân anh nhỉ? Sau này em sẽ dạy con mình hiểu về thế thái nhân tình, nói cho nó biết về mối tình tuyệt vời của cha mẹ nó. Em sẽ cho nó biết về người cha khoan dung độ lượng của nó, người cha anh hùng đó đã chết đi, đã dâng cuộc đời cho sông núi khi tuổi chưa tới ba mươi. Nếu nó là con trai em sẽ dạy cho nó biết sống hào hùng như cha nó, em sẽ nói cho nó biết rằng mẹ nó đã nuôi lớn nó bằng đón đau, bằng nước mắt của một người quả phụ đang đứng chờ vợ trên đỉnh cô đơn.

Ngay niên học đó tôi xin thuyên chuyển về quê nhà và đã được chấp thuận. Những ngày trở về quê hương với nỗi đau thương nặng trĩu, với nỗi nhớ nhung ray rứt tâm tư, xót xa cho một cuộc tình buồn trái ngang rồi rã, tôi sống u buồn lặng lẽ như một nữ tu trong Dòng Kín. Ngoài giờ đi dạy, trở về nhà tôi tìm an ủi với

đứa con trong bụng, tôi nói chuyện với con, tôi tâm sự với con, đó là niềm vui cuối cùng để tôi có đủ can đảm và nghị lực vượt qua giông bão.

Rồi một ngày kia đứa con thân yêu của chúng tôi chào đời. Ôi còn nổi sung sướng nào hơn! Nhìn đứa con giống Minh như đúc tôi nghẹn ngào xúc động, chàng đã để lại sự thương yêu này mãi mãi cho tôi.

Cả gia đình bên ngoại đều thương yêu triu mến cháu khiến tôi cũng vui được phần nào nỗi nhớ nhung chàng. Mấy mùa giỗ của Minh tôi đều tự làm ở nhà tôi, tôi không còn sự liên hệ nào với gia đình Minh nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, những tưởng cuộc đời của một người quả phụ trẻ như tôi được bình yên với cái hạnh phúc mong manh bên đứa con thơ dại. Nhưng một ngày kia sau ba năm trời không liên lạc với nhau, cô dượng của Minh bỗng đến nhà tôi. Cô Minh cho tôi biết là cô đã tình cờ thấy được cuốn nhật ký của Minh khi dọn sang nhà mới, trong đó Minh có nói rõ ràng là đứa con của cô Thắm không phải là con chàng, và chàng cũng chưa từng chung sống với cô ta ngày nào. Ba Má Minh đã giận dữ và đã từ bỏ mẹ con cô Thắm sau khi nghe chính cô ta nhìn nhận sự thật.

Giờ này ông bà nội của con tôi mới nhìn nhận cháu. Lòng tôi đã chán chường tình đời đen bạc nên tôi chẳng muốn vương vấn những phiền lụy vào thân làm gì. Nhưng cô dượng của Minh thành khẩn và tha thiết quá làm tôi cũng xiêu lòng. Cô nói:

- Con thử nghĩ xem, mai này khi lớn lên bé Bảo, tôi đặt tên cho con tôi là Trần Quốc Bảo, nó hỏi cha nó ở đâu, quê nội nó ở đâu, tại sao nó không được đi thăm nội... thì con sẽ trả lời nó như thế nào? Chuyện đã qua rồi, con hãy tha thứ những lỗi lầm của người lớn để cho con trẻ có được niềm vui và đủ tình thương của cả hai bên nội, ngoại.

- Cô cho con suy nghĩ lại rồi con sẽ cho cô

biết sau, vì từ lâu rồi con không bao giờ nghĩ rằng bé Bảo còn được bên nội nhìn nhận.

Những lời nói của cô Minh làm tôi băn khoăn khó xử. Cô cũng có lý, lẽ nào tôi lại để con tôi không biết nguồn gốc bên họ nội sao? Linh hồn của Minh sẽ trách tôi, tôi sẽ không được thanh thản.

Sau nhiều đêm thao thức suy nghĩ đắn đo, tôi quyết định đem con tôi về Kiến Hòa thăm ông bà nội.

Trở lại Kiến Hòa lần này tôi thấy ngậm ngùi làm sao! Những hình ảnh trong quá khứ lại quay về xót xa như một vết thương còn rỉ máu. Ngày xưa khi vừa đặt chân đến cái xứ sở xa lạ này tôi đã gặp chàng, chàng đã nhiệt tình, đã thân thiết quan tâm đến tôi, đã ru tôi vào con mộng tình tuyệt vời cay đắng và cũng ngọt ngào như những giọt nước dừa của xứ Bến Tre. Hơn ba năm rồi tôi mới trở về đây, những em học trò thân yêu ngày cũ chắc đã ra trường hết rồi, đã đi học tiếp ở một phương xa hoặc đã đi làm việc để giúp đỡ gia đình.

Tôi dắt con đi qua ngôi trường cũ. Không có gì thay đổi, vẫn hàng phượng già thẫm lặng phoi mình dưới nắng, vẫn hai cánh cổng sừng sững uy nghiêm, vẫn ngập tràn những tà áo trắng, những chiếc quần xanh. Tôi nhớ làm sao những ngày là cô giáo trẻ, những ngày tháng vui vẻ bên đám học trò dễ mến, những ngày mơ mộng, gửi nhớ thương về một người mịt mù ngoài trận tuyến... Tất cả bây giờ chỉ còn là kỷ niệm, dù là kỷ niệm buồn nhưng với tôi vẫn đẹp vô ngần.

Tôi đã hẹn trước với gia đình Minh để cho người ra đón mẹ con tôi. Ba má của Minh đã nhờ một chú em họ của Minh ra tận tỉnh để đón chúng tôi về bằng phương tiện “tắc rắng”, tức là một loại tàu chở khách nhỏ, chạy trên sông rất nhanh.

Khi bước xuống tàu tôi rất sợ vì tàu nhỏ mà chủ tàu chở đông người quá tôi có ý không

muôn đi nhưng chú em bảo là phải đi thôi, vì nếu đi xe thì còn nguy hiểm hơn vì lúc này đường bộ hay bị VC đắp mô, gài mìn lắm.

Ngồi trên chuyến tàu về quê chàng, ôm đứa con thân yêu, lòng tôi bồi hồi xúc động. Rồi đây tôi và con sẽ gặp, sẽ đối diện với những người xưa, những người có liên hệ máu mủ với con tôi, tôi sẽ nói gì, làm gì... Nhưng thôi, Minh ơi, em sẽ vì anh, vì con mà trở lại làm cô dâu ngoan hiền cho ba má anh, để các cụ bớt cơ đơ trong tuổi già bóng xế bên cạnh đứa cháu đích tôn. Em sẽ quên đi tất cả những tủi hờn mà em đã gánh chịu để cho con mình có ngày mai tươi đẹp. Em hứa với anh, từ nay mẹ con em sẽ có một cuộc sống mới bên tình thương vừa tìm được muộn màng của ba má anh.

Gió ngoài sông thổi lồng lộng, sóng đuổi bắt nhau từng đợt, chim trời từng đàn bay lượn giữa không trung, nắng chiều trải dài xuống mặt nước loang loáng những ánh vàng nhạt yếu ớt, tôi mong sao cho mau đến nơi vì gió càng lúc càng mạnh thêm. Bỗng từ xa xuất hiện một chiếc tàu lớn, hình như là tàu buôn đang chạy ngược chiều với chiếc tắc rắng nhỏ nhoi, mỏng manh. Chiếc tàu buôn chạy ngang qua tạo thành những luồng sóng lớn khiến chiếc tàu nhỏ bị chao đảo, nước tràn vào và... trời ơi tàu của tôi đang lâm vòng nguy khốn. Nước liên tục tràn vào làm tàu bị nặng thêm rồi từ từ chìm dần xuống cùng một lúc với bao nhiêu tiếng la hét thất thanh...

Tôi không biết phản ứng ra sao, tôi ôm chặt con tôi mặc cho nước tràn vào mắt mũi, mặc cho ai kéo, ai xô đạp và rồi tôi đã ngất đi tự lúc nào.

Tôi mở mắt ra giữa những tiếng lao xao, nhìn thấy mọi người vây quanh tôi, trong có Trọng là chú em họ của Minh. Câu hỏi đầu tiên của tôi là :

- Trọng ơi, bé Bảo đâu rồi em?

Trọng nhìn tôi hai mắt đỏ hoe chỉ về một cái khăn lông lớn đang che đậy vật gì đó.

Tôi sốt ruột hỏi lại:

- Bé Bảo đâu rồi ?

- Bé Bảo...

Tôi nhìn theo ánh mắt của Trọng và chạy tới giờ cái khăn lông ra, bé Bảo nằm bất động, đôi mắt nhắm nghiền, không còn hơi thở... Trời ơi! con của tôi...

Tôi ngã quỵ xuống.

Những người trên tàu nhờ dân chúng hai bên bờ sông đã tận tình cứu giúp nên không ai chết, trừ con tôi.

Ông Trời ơi! Ông đã quá bất công với một người quả phụ như tôi. Nguồn an ủi duy nhất, lẽ sống sau cùng của tôi ông cũng nở lòng cắt bỏ, tôi phải sống làm sao với nỗi đờn đau tột cùng, với nỗi cô đơn triền miên vạn kỷ?

Con tôi chết rồi, chưa được nhìn mặt ông bà nội, chưa được đặt chân lên mảnh đất chôn nhau cắt rún của cha mình. Tôi nghe đầu óc tôi bồng lung bùng, buốt đau tê cứng. Tôi đưa mắt nhìn lên trời, giữa màn sương đục của buổi chiều đang dần xuống, Minh hiện ra sừng sững trên không, tay ôm bé Bảo, mắt nhìn tôi xót xa thương cảm. Minh đưa tay vẫy tôi rồi ôm con bay đi, xa dần xa dần... Tôi chạy theo hét lớn "đừng bỏ em, đừng bỏ em", nhưng Minh cứ lặng thinh không đáp lại lời tôi, tôi hết hoảng, chói với... rồi tôi bỗng cất tiếng cười lạnh lạnh ha...ha...ha...

Tôi nghe mơ hồ có tiếng của ai nói:

- Cô ấy điên rồi, đưa cô ấy vào nhà thương ngay đi.

Mặc cho ai nói gì tôi chẳng màng tới, chỉ có bóng dáng cha con Minh ngự trị trong tôi, từ bây giờ và có lẽ mãi đến ngàn sau trong đầu óc âm u mê muội này không bao giờ phai nhạt./.

Vi Vân.

Ngày Cuối

Tháng Tư

ĐT Minh Giang

Mưa bụi mờ bay chiều phố nhỏ
Mây giăng ảm đạm cả khung trời
Sầu đọng trong tâm lòng áo nảo
Tháng tư lại đến dạ tôi bời

Năm tháng trôi theo vòng tạo hóa
Nhớ thương kỷ niệm tháng ngày qua
Chinh chiến tràn dâng gây thảm họa
Cuộc đời tan tác mộng bay xa

Ly tán chia lìa bao ước vọng
Trẻ thơ sớm vội quần khăn tang
Thiếu phụ đôi mươi đời lẻ bóng
Phòng không gối chiếc lệ thành hàng

Ai không hy vọng ngày mai sáng
Nắng đẹp chan hòa trên lối xưa
Xinh xinh cô gái cười duyên dáng
Chiến sĩ ấm lòng buổi gió mưa.